ទំនុកដាក់បណ្ដាសា[1]

អត្ថន័យនៃទំនុកដាក់បណ្ដាសា

ឈ្មោះដែលបានបញ្ជាក់មួយចំនួននៅក្នុងទំនុកដំកើងដែលមានការជំនុំជំរះយ៉ាងអាក្រក់លើ**ខ្មាំងសត្រូវ** របស់អ្នកនិពន្ធ។ ពាក្យ "**បណ្ដាសា**" បានប្រាប់ថា អ្នកនិពន្ធបានអធិស្ឋានសូមឲ្យការអាក្រក់កើតមានដល់អ្នក ធ្វើទុក្ខពួកគេ។ វាគឺជាពាក្យធ្ងន់ៗ ប្រហែលវាមិនមែនជាពាក្យល្អនោះឡើយ។ "ទំនុកនៃសេចក្ដីក្រោធ" ប្រហែល ជាឃ្លាដែលប្រសើរជាង ប៉ុន្ដែពាក្យ **ទំនុកដាក់បណ្ដាសា** គឺជាពាក្យដែលត្រូវស្ដង់ដាជាង ហើយគេប្រើពាក្យនេះ ជាប្រយោជន៍នៃការធ្វើចំណែកថ្នាក់ និងសម្រាប់ប្រពៃណី យើងនឹងប្រើវា នៅពេលដែលសំដៅលើក្រុមនៃកំ ណាព្យនេះ។ យ៉ាងហោចណាស់មានទំនុកចំនួន៧ ដែលចូលទៅក្នុងក្រុមនេះ ដែលអស្ចារ្យជាង ឬមានកំរិតតិច ជាង៖ ទំនុក៣៥, ៥៥, ៥៩, ៦៩, ៧៩, ១០៩, និង១៣៧។ នៅក្នុងចំណោមទំនុកទាំង៧នេះ ទំនុក៣៥, ៦៩, និង ១០៩ គឺមាននិយាយខ្លាំងក្លាជាង ហើយទំនុកផ្សេងទៀតនិយាយទៅតាមផ្ទៃរឿង ហើយក៏ជួយឲ្យយើងអាចកំ ណត់ប្រភេទនៃទំនុកបាន។

បញ្ហា

អស់អ្នកណាដែលអានទំនុកដំកើងដោយភ្នែកស្ទាក់ស្ទើរ នឹងរកឃើញការនិយាយរិះគន់មួយចំនួនចំពោះខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកនិពន្ធ។ ពាក្យប្រៀបធៀបរបស់អ្នកនិពន្ធបានឆក់យកមនុស្សប្រភេទនេះ ទាំងពួកជនបរទេស និងនៅក្នុងស្រុក នៅក្នុងរូបភាពរបស់ពួកគេដូចជា "សិង្ហ" (៣៥:៧) ឬ "គេលូ....ជាឆ្កែ" ដែលដើរក្រ វែលទីក្រុង (៥៩:៦,១៤-១៥)។ ការអាក្រក់របស់ពួកគេបានបង្ហាញថាខ្លួនរបស់ពួកជា "មនុស្សដែលកំចាយឈាម" (៥៩:២) នៅខណៈពេលដែលពួកគេធ្វើសកម្មប្រយុទ្ធ អាចនឹងឮថាពាក្យរបស់ពួកគេ "សុទ្ធតែជាដាវហូតស្រាប់" (៥៥:២១)។ នៅក្នុងភាសាប្រឆាំងទាស់ទៅនឹងពួកសត្រូវរបស់អ្នកនិពន្ធ ដោយបង្ហាញពីជម្ងឺជាច្រើនដែលនឹងកើតដក់ពួកគេ គឺជាទំរង់នៃសេចក្ដីអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់សូមឲ្យទ្រង់នាំយកការអាក្រក់ យ៉ាងសហ័សមកលើពួកគេ។ សំនួរដែលអ្នកអានកណ្ឌទំនុកដំកើងអាចនឹងសួរបានថា តើសេចក្ដីស្រឡាញ់ របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅទីណានៅក្នុងការមើលងាយបែបនេះ? សេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវថា ចូរឲ្យស្រ ឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក៖ "ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងឯង តែស្អប់ខ្មាំងសត្រូវឯងវិញ ប៉ុន្ដែខ្ញុំប្រាប់ថាត្រូវស្រ ឡាញ់ពួកខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវឲ្យពរដល់អ្នកណាដែលប្រទេចផ្ដាសា ត្រូវប្រព្រឹត្ដល្អនឹងអ្នកណា ដែលស្អប់អ្នករាល់ គ្នា ហើយត្រូវអធិស្ឋាន ឲ្យអ្នកណាដែលធ្វើទុក្ខបៀតបៀនដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យបានធ្វើជាកូនរបស់ព្រះ វរបិតានៃអ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌" (ម៉ាថាយ៥:៤៣-៤៥ក)។ ដូច្នេះ បញ្ហានៃទំនុកដាក់បណ្ដាសានាំ ឲ្យមានទំរង់សំនួរខាងសីលធម៌មួយ។ តើឲ្យអ្នកនោះស្រឡាញ់ និងអធិស្ឋានដល់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេក្នុង ពេលតែមួយដូចម្ដេចទៅ ដ្បិតសោកនាដកម្មនោះចង់នាំឲ្យគេចង់តយុទ្ធជាមួយអ្នកនោះភ្លាមៗ?

---

[1] Bullock C. Hassell, *Encountering the Book of Psalms*, (Grand Rapids: Baker Academic, 2001), 227-238.

ដើម្បីដាក់បញ្ហានេះនៅក្នុងទស្សនៈផ្សេងៗ ទំនុកដាក់បណ្តាសាបានដាក់ទាំងអ្នកនិពន្ធ និង ព្រះជាម្ចាស់ ទៅក្នុងបរិបទនៃសេចក្តីក្រោធ និងការសងសឹក។ តើកវីនេះជានរណា បានអធិស្ឋានសូមឲ្យកើតមានការអា ក្រក់លើខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់? តើព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជានរណា ដែលអ្នកនិពន្ធគិតថា ទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងគាត់ ហើយព្រមធ្វើការអាក្រក់បែបដូច្នោះ?

ដំណោះស្រាយ

លក្ខណៈរបស់អ្នកកវីនិពន្ធ

មានពួកអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនស្វែងរកនូវដំណោះស្រាយ ឬយ៉ាងហោចណាស់ជាដំណោះស្រាយដែលមិនទាន់ពេញលេញ ចំពោះបញ្ហានៃទំនុកនេះ នៅក្នុងលក្ខណៈរបស់អ្នកកវីនិពន្ធ។ ដ្បិតអ្នកកវីនិពន្ធមានចេតនា ប្រើប្រាស់សម្តីបំភ្លើស និងតាមរយៈលក្ខណៈការសង្កត់ធ្ងន់ពីរូបភាពនោះឲ្យកាន់តែច្បាស់ និងខ្លីគោលបំណង របស់ម្ចាស់នៃការពន្យល់នេះចង់បង្ហាញថា បញ្ហានឹងត្រូវបានដោះស្រាយដោយអ្នកកវីនិពន្ធផ្ទាល់។ លោក Erich Zenger រកឃើញថា ដំណោះស្រាយនេះមានភាពលំអៀង ព្រោះលក្ខណៈទទូចរបស់កវីនិពន្ធទំនុកដាក់បណ្តាសាបានឆ្លើយតបថា ពួកគេបានវាយតម្លៃខ្ពស់ហួសលើស្ថានភាព។ ស្ថិតនៅក្រោមការដាក់បញ្ចូលក្នុង ស្ថានភាពកន្លែងនេះ គឺបង្ហាញថា ចំនុចដែលមាននៅក្នុងការដាក់បណ្តាសារក្នុងទំនុកនេះ គឺសម្រាប់តែខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ ឬ ការប្រៀបធៀបតែប៉ុណ្ណោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវតែទទួលយកថា ការនិពន្ធនេះគឺជាអ្នកបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធ ដែលពួកគេចង់ឲ្យមនុស្សឯទៀតជួបសេចក្តីអន្តរាយ សេចក្តីអាម៉ាស់ហើយអាចឈានដល់ស្លាប់បាន។

ប្រសិទ្ធភាពនៃមន្តអាគម

លោក Sigmund Mowinkel បានស្នើរថា ទំនុកនេះត្រូវបានកាត់ចេញពីការកំណត់របស់លោកិយដែលពួកអាបធ្មប់ជាផ្នែកមួយនៃសាសនា បានអនុវត្ត។ គាត់បានគិតថា ទំនុកដាក់បណ្តាសា គឺជាឧទាហរណ៍មួយ "ប្រសិទ្ធភាព" នៃមន្តអាគម តាមរយៈ "ការដាក់បណ្តាសា" លើខ្មាំងសត្រូវ ដែលអ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងនោះបានដាក់បណ្តាសា ហើយរំពឹងថា ការអាក្រក់ទាំងនោះនឹងធ្លាក់លើពួកគេ។ យ៉ាងណាមិញ នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ហាក់បីដូចជាមិនបង្រៀនឲ្យមានការអនុវត្តបែបទំលាប់របស់អ្នកមិនជឿព្រះក្នុងការដាក់បណ្តាសាទាល់តែសោះ។ លោក Keel មានប្រសាសន៍ថា "រឿងមន្តអាគម គឺជារឿង ដែលហាមឃាត់ចំពោះពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងការទាស់ប្រឆាំងនឹងពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់។ ដូច្នេះគាត់ត្រូវបែរ មករកព្រះយេហូវ៉ាដោយផ្ទេរបន្ទុកទាំងមូលរបស់គាត់ទៅកាន់ព្រះ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវការជំនួយ"។ លើសពីនេះទៅទៀត បើតាមមើលទៅ សារៈសំខាន់នៃទំនុកដំកើង ហាក់ដូចជាមិនលាក់លាមទេ បើសិនជាអ្នកចងក្រងបានដឹងពីការនេះ។

ភាពអន់ថយខាងសីលធម៌

ជួនកាលអ្នកកាត់ស្រាយកណ្ឌទំនុកដំកើងពឹងផ្អែកការពន្យល់ ដែលដាក់ទំនុកដំកើងប្រភេទដាក់បណ្តាសានៅក្រោមចំណងជើងនៃសីលធម៌គម្ពីរសញ្ញាចាស់ហើយគូសបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នានឹងសីលធម៌

នៅសញ្ញាថ្មីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលយើងត្រូវស្រឡាញ់ដល់ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងនោះ (ម៉ាថាយ ៥:៤៣-៤៥)។ ចំពោះទស្សនៈនេះជួនកាល តំណាងឲ្យការពន្យល់ពីការសេចក្តីសញ្ញាចាស់/សេចក្តីសញ្ញាថ្មី។

គឺជាការពិតដែលគោលការណ៍សីលធម៌នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ដាក់ដំបូលដោយសីលធម៌នៃសេចក្តីស្រឡាញ់(ចោទិ ៦:៤) និងសរសរជើងក្រោមដោយការសងសឹក (ចោទិ.១៩:២១)។ គេរកឃើញដំបូលនៃសីលធម៌នៃសញ្ញាចាស់នៅក្នុងសេចក្តីបង្គាប់ឲ្យស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់(ចោទិ.៦:៤) និងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងឲ្យដូចជាខ្លួនឯង (លេវី.១៩:១៨)។ តាមពិត គ្មានសីលធម៌ណាដែលខ្ពស់ជាង ស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្ត និងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចជា ខ្លួនឯងនោះទេ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានចាត់ទុកសេចក្តីបង្គាប់ពីរនេះបញ្ញតិធំបំផុត(ម៉ាថាយ២២:៣៦-៤០)។ ទោះបីជាសញ្ញាចាស់មិនដែលតាក់តែងក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចជាព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ក៏ក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានតម្រូវឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តចំពោះពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេដោយយុត្តិធម៌និងដោយការចេះគិតពិចារណាចង់ឲ្យគេប្រព្រឹត្តនឹងខ្លួនវិញ "បើប្រទះឃើញគោ ឬលា របស់ខ្មាំងសត្រូវ ដែលវង្វេង នោះត្រូវឲ្យនាំទៅ ប្រគល់ដល់ ម្ចាស់វិញជាកុំខាន បើឃើញលារបស់អ្នកណាដែលស្អប់ឯង វាលុតជង្គង់ចុះដោយសារបន្ទុកធ្ងន់ នោះប្រហែល ជាឯងនឹងចង់ធ្វើព្រងើយតតជួយគេទេ តែមិនត្រូវធ្វើដូច្នោះឡើយ គឺត្រូវជួយដល់គេវិញជាកុំ ខាន" (និក្ខ.២៣:៤-៥)។

នៅជិតខាងចុងសីលធម៌នៃសញ្ញាចាស់គឺជាការអនុវត្តន៍ក្រិត្យវិន័យសងសឹកក្នុងលក្ខណៈស្មើគ្នា។ ខណៈដែលមិនមែនមិនមានតម្លៃទាំងស្រុងនៃសីលធម៌ដែលត្រូវបានគេគ្រោងក្នុងក្រិត្យវិន័យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ តែមិនបានទៅដល់កម្រិតនៃសីលធម៌ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀននៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀននៅលើភ្នំ។ គម្ពីរចោទិយកថាសង្ខេបផ្នែកនេះក្នុងករណីនៃម្នាក់ដែលធ្វើស្មបន្ទាល់ក្លែងក្លាយទាស់នឹងជនរួមជាតិអ៊ីស្រាអែល។

បើកាលណាមានស្មរបន្ទាល់ក្លែងក្លាយ ឈរឡើងធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងមនុស្សណា ពីបទឧក្រិដអ្វី មួយ ត្រូវនាំអ្នកដែលទាស់ទែងគ្នា ឈរនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ត្រង់មុខពួកសង្ឃ នឹងចៅក្រម ដែលទទួល តួនាទីនៅពេលនោះ ។ ពួកចៅក្រមត្រូវស៊ើបអង្កេតដោយហ្មត់ចត់ បើឃើញថា អ្នកនោះជាស្មរបន្ទាល់ក្លែងក្លាយមែន ហើយបានធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយទាស់នឹងបងប្អូន នោះត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកនោះ ដូចជា អ្នកនោះបានគិតធ្វើដល់បងប្អូនវិញ យ៉ាងនោះឯងនឹងបំបាត់សេចក្តីអាក្រក់ពីពួកឯងចេញ ដូច្នេះអ្នកឯងទៀត នឹងឮ ហើយកោតខ្លាចរួចនឹងលែងប្រព្រឹត្តការអាក្រក់យ៉ាងដូច្នោះ នៅក្នុងពួកឯងតទៅ មិនត្រូវឲ្យភ្នែកឯងប្រណីគេឲ្យសោះ ត្រូវធ្វើឲ្យជីវិតធួននឹងជីវិត ធ្មេញធួននឹងធ្មេញ ដៃធួននឹងដៃ ជើងធួននឹងជើងវិញ (ចោទិ.១៩:១៦-២១)។

ខណៈដែលក្នុងបរិបទគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក្រិត្យវិន័យនេះបានអះអាងថា មនុស្សត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន ហើយអ្នកនោះត្រូវទទួលវិញតាមដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត តែក្នុងសីលធម៌ដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀនវិញ យើងប្រហែលជាពិបាកដោយរំពឹងថា គេត្រូវបែរថ្ពាល់ម្ខាងទៀតនោះទេ ។ វាមិនពិបាកយល់សោះឡើយ តើហេតុអ្វី បានជាគោលការណ៍នៃកិរិយាប្រព្រឹត្តនេះ ទាស់នឹងវិញ្ញាណព្រះយេស៊ូវ។

លោក John L. KcKenzie បានដាស់តឿនយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នថា យើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្ន មិនត្រូវអានប្រព័ន្ធសីលធម៌ដែលទាស់គ្នាពីសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មីទេ។ តាមពិត ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានបង្រៀន ថា ក្រិត្យវិន័យអំពីការលែងលះ គឺដោយសារតែចិត្តមនុស្សរឹងរបឹងប៉ុណ្ណោះ តែកាលពីដើមដំបូងបង្អស់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះ មិនអញ្ចឹងឡើយ ទ្រង់បានបង្កើតស្តង់ដាខ្ពស់ណាស់(ម៉ាថាយ ១៩:៨)។

ករណីសាកល្បងគឺ ឲ្យពួកអ៊ីស្រាអែលបំផ្លាញពួកកាណានទាំងស្រុងកុំឲ្យសល់នៅ ជាសេចក្តីបង្គាប់ផ្ទាល់មកពីព្រះជាម្ចាស់ តែពួកគេមិនដែលធ្វើតាមបានទាំងស្រុងទេ។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរចៅហ្វាយផ្ទាល់មិនងាយស្រួលទេចំពោះមុខតំណែងនេះ ដូចជាបានបង្ហាញច្បាស់ចេញពីការពន្យល់ក្នុង(ចៅហ្វាយ២:២២ខ-២៣)៖

"ដោយព្រោះសាសន៍នេះបានរំលងសេចក្តីសញ្ញា ដែលអញបានតាំងនឹងពួកឰយុកោគេ ហើយមិនបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់អញ បានជាពីនេះទៅមុខ អញលែងបណ្តេញសាសន៍ណាមួយ ដែលយ៉ូស្វេបានទុកពីកាលស្លាប់ទៅនោះ ចេញពីមុខគេឡើយ ដើម្បីឲ្យអញបានល្បងលអ៊ីស្រាអែលមើល បើគេនឹងខំប្រឹងដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដូចជាពួកឰយុកោគេបានកាន់តាមឬទេ ដូច្នេះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានទុកសាសន៍ទាំងនោះវិញ ឥតបណ្តេញទៅយ៉ាងរហ័សទេ ក៏មិនបានប្រគល់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃយ៉ូស្វេដែរ"

ហេតុផលនៅពីក្រោយការបំផ្លាញពួកកាណានចេញ គឺថា ពួកគេបានធ្វើឲ្យសីលធម៌របស់ពួកអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ចុះក្នុងសេចក្តីលាមកអាក្រក់ ពុករលួយថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់ពួកកាណាន។ ការពន្យល់នេះគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកអ៊ីស្រាអែលនៅសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែវានៅមានបញ្ហាសម្រាប់យើងរស់នៅក្នុងបរិបទសញ្ញាថ្មី។ តែមុនពេលយើងថ្កោលទោសភ្លាមៗ យើងគួរតែឆ្ងល់ថា តើលោកីយ៍នេះនឹងទៅជាយ៉ាងណា ប្រសិនបើពួកអ៊ីស្រាអែលបានផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេទៅជឿលើព្រះរបស់ពួកកាណានវិញ។ តើសេចក្តីចុងបញ្ចប់នឹងផ្តល់ហេតុផលល្អទៅអត្ថន័យយ៉ាងណា? វាគឺជាសំនួរមួយដ៏ពិបាកនៅក្នុងករណីនេះ យើងត្រូវតែដោះស្រាយតាមស្ថានភាពពិតដែលយើងដឹង។ នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នីមួយៗ ការពន្យល់ពីសីលធម៌ដែលខ្ពស់ជាងទាស់នឹងសីលធម៌ដែលទាបជាងបានបំផ្លើសភាពខុសគ្នានៃសីលធម៌ក្នុង សញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី ហើយបង្កើតឲ្យមានការបែងចែកខ្ពស់ និងទាប។ ភាពខុសគ្នាខាងសីលធម៌ បាន បង្ហាញច្បាស់ ហើយពួកជំនុំក៏បានទទួលស្គាល់ដែរ តែភាពខុសគ្នាទាំងនោះជាភាពខុសគ្នានៃកម្រិតច្រើនជាងប្រភេទ។

ទំនាយពីសេចក្តីជំនុំជម្រះ

ដោយព្រោះតែភាពមិនសុខស្រួលរបស់យើងចំពោះទំនុកតំកើងបណ្តាសា នោះយើងមានសេចក្តីល្បួង ឲ្យលើកទំនុកតំកើងទាំងនោះឲ្យខ្ពស់ជាងស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្ត្រនិងស្ថានភាពផ្ទាល់របស់ទំនុកតំកើងទាំងនោះ ហើយឲ្យទំនុកតំកើងទាំងនោះថ្លែង តាមបែបជាក្រុម ជាជាងនិយាយចំៗ។ ការមួយដែលបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីល្បួង គឺចេញមកពីការកាត់ស្រាយទំនុកដំកើងនេះ គឺជា ទំនាយពីថ្ងៃជំនុំជំរះនៅអនាគតលើមនុស្សអាក្រក់ ជាជាងការកាត់ស្រាយថាជាសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់បុគ្គលចំពោះសេចក្តីជំនុំជម្រះ ពីការហិន

វិនាសទៅលើពួកគេ។ ជាការពិតដែលទំនុកខ្លះសំដៅទៅព្រះយេស៊ូវនៅសញ្ញាថ្មី តែលក្ខណៈដើមនិងស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្ត្រដែលអ្នកនិពន្ធទំនុកតំកើងថ្លែង ជាហេតុផលដែលទាស់នឹងសេចក្តីល្បួងនេះ។

តាមពិតទៅ ប្រសិនបើយើងយកទំនុកតំកើងទាំងនេះចេញពីបរិបទប្រវត្តិសាស្ត្រ គឺ ដកយកការអនុវត្តន៍ដ៏មានអំណាចទៅចំពោះការរងទុក្ខនិងការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយដកយើងចេញពីអត្តសញ្ញាណជាមួយទ្រង់ និងទ្រង់ជាមួយយើង។

មិនអាចបដិសេធបានទេថា ទំនុកតំកើងបណ្តាសាពណ៌នាពីផលនៃការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដែលទំនុកតំកើងទាំងនោះមានលក្ខណៈជាការបង្រៀន។ តែមិនបដិសេធចោលលក្ខណៈផ្ទាល់នៃសេចក្តីអធិស្ឋានទាំងនេះបានឡើយ។ ប្រសិនបើភ្ជាប់ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទៅនឹង សេចក្តី វិនាស ដែលអ្នកនិពន្ធ បានបង្រៀនយើងឲ្យឃើញពីលទ្ធផលនៃការប្រព្រឹត្តរបស់បុគ្គល នោះជាអនុផលដែលគេស្វាគមន៍ តែពិបាកឲ្យចាត់ទុកថាជាគោលបំណងគ្រឹះរបស់អ្នកអ្នកនិពន្ធដើមបានឡើយ។ ។

នៃព្រះមេស្ស៊ី

កត្តាដែលអ្នកនិពន្ធសញ្ញាថ្មីជាច្រើនបានដកស្រង់ចេញពីទំនុកទាំងនេះ នៅក្នុងឱកាសផ្សេងៗជាវិភាគទានជួយដល់ទស្សនៈដែលទំនុកតំកើងបណ្តាសា ឲ្យគេមើលឃើញជាប្រភេទនៃព្រះមេស្ស៊ី ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ បានដក ស្រង់ពីទំនុក ៣៥:១៩/៦៩:៤ ដើម្បីពន្យល់ថា លោកីយ៍នេះបានស្អប់ដល់ទ្រង់ (យ៉ូហាន១៥:២៥)។ ហើយ ពួកសិស្សទ្រង់បានចងចាំទំនុក៦៩:៩ ដើម្បីដាក់នូវការលាងសំអាតព្រះវិហារចូលទៅក្នុងបរិបទនៃបទគម្ពីរនោះ (យ៉ូហាន២:១៧)។ លោកប៉ុលក៏ធ្លាប់បានឮពីទំនុក ៦៩:៩ និយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ និងការរងទ្រង់របស់ទ្រង់ (រ៉ូម១៥:៣) ទំនុក ៦៩:២២-២៣ បានទាយទុកពីភាពខ្វាក់របស់ពួកយូដាមើលមិនឃើញបេសកកម្មនៃព្រះមេស៊ីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម១១:៩-១០)។ ជាងនេះទៅទៀត ចំពោះហេតុការណ៍ដែលយូដាសស្លាប់ តើអ្នកណានឹងមកជំ នួសកន្លែងគាត់ លោកពេត្រុសបានណែនាំឲ្យគេទទួលយកម៉ាត់ធាស ជំនួសយូដាវិញ ក្នុងទំនុក៦៩:២៥ និង១០៩:៨ (កិច្ចការ១:២០)។ តែការដកស្រង់ទាំងនេះត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយហាក់បីដូចជាគ្មានហេតុផលណាដែលគិតថា ពួកសាវកបានមើលទំនុកទាំងនេះថាបែបនៃព្រះមេស្ស៊ីទាំងស្រុងឡើយ។

ការចងគំនុំរបស់មនុស្សលើសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់

មានអ្នកខ្លះបានសរសេរថាទំនុកតំកើងបណ្តាសាចេញក្រៅពីបញ្ជីរដែលព្រះបណ្តាលឲ្យតែង។ ពួកគេបានចចេសថា អ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងគឺកំពុងបង្ហាញពីការចងគំនុំរបស់ពួកគេទៅលើពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មិនបានធ្វើអ្វីចំពោះការបណ្តាលឲ្យតែងក្នុងពាក្យរបស់ពួកគេនោះទេ។ ខណៈដែលជាការត្រឹមត្រូវដែរ ដែលថាព្រះគម្ពីរមានផ្ទុកនូវពាក្យស្អប់ជាច្រើន ដែលមិនសំដៅផ្ទាល់ទៅនឹងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ឡើយ (ឧទាហរណ៍ ការចោទប្រកាន់យ៉ាងខ្លាំងរបស់លោកយ៉ូបទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់) ។ តាមរយៈបរិបទ នៃពាក្យទាំងនោះ ដែលផ្តល់នូវទស្សនៈថា ពាក្យទាំងនោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ខណៈ

ដែលព្រះ ជាម្ចាស់ទ្រង់មិនបានបណ្ដាលនូវពាក្យមួយចំនួនរបស់យ៉ូប ដែលពាក្យទាំងនោះសម្ដែងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះតាមរបៀបមួយដែល ទ្រង់បានដាក់គាត់នៅក្នុងការបែបនោះ ដោយស្គាល់ថាលោកយ៉ូបមានលក្ខណៈបែបណា ហើយគាត់អាចនឹងឆ្លើយ តបនៅក្នុងរបៀបណាមួយបាន ហើយគាត់អាចនិយាយការពិតអំពីព្រះ អាចជាសេចក្ដីពិត និងជាសេចក្ដីមិន ពិត។ ដូច្នេះ សេចក្ដីសរុបនៃសាច់រឿង និងកិច្ចសន្ទនាគឺដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលបង្កើតបានជាសារនៃព្រះបន្ទូលពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ និងនិងស្ថានភាពពីបាកសម្រេចចិត្តរបស់មនុស្ស។ ហេតុនេះនេះ នៅតែសមរម្យ តាមពិតជាពាក្យបង្គាប់ ឧទាហរណ៍ នៅពេលយើងអានយ៉ូប១៦:១១-១៤ យើងណែនាំថាអត្ថបទនេះថា "ចូរស្ដាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះយេហូវ៉ា"។

ប្រហែលជាយើងអាចទទួលស្គាល់បានថា ពាក្យមួយចំនួននៅក្នុងទំនុកដំកើងទាំងនេះ មិនសមរម្យនៅក្នុងបបូរមាត់របស់ពួកអ្នកជឿឡើយ (ទំនុក១៣៧.៨) ប៉ុន្តែសារនៃសេចក្ដីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ គឺជាសេចក្ដីសម្ដែងពីពីចរិតលក្ខណៈរបស់ទ្រង់មានភាពច្បាស់លាស់ និងសណ្ដាប់ធ្នាប់។ ចំពោះខ្លួនយើងផ្ទាល់ មិនគួរនិយាយចេញនូវការទាំងនោះទេ ទោះបីជាយើងមានទំនុកចិត្តថា យើងអាចថ្វាយទៅព្រះដើម្បីរកយុត្តិធម៌ក៏ដោយ។ យ៉ាងណាមិញ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈអ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើង ដោយការផ្ដល់នូវទស្សនៈគំនិតដែលលើកឡើងពីសេចក្ដីត្រូវការចង់បានយុត្តិធម៌របស់មនុស្សនិងសេចក្ដីប្ដូរផ្ដាច់របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការនោះ។ នៅក្នុងការពិភាក្សាពីទុំនុកតំកើងបណ្ដាសាទាំងនេះ យើងគួរតែព្យាយាមពន្យល់វែកញែកនូវទស្សនៈនេះ។

សេចក្ដីតំណាងពីភាពអយុត្តិធម៌របស់មនុស្ស

តួនាទីនេះបាននាំឲ្យគិតពីស្ថានភាពប្រវត្តិសាស្ត្រហ្មត់ចត់ដែរ ដោយយល់ថាទំនុកទាំងនេះត្រូវបានសរសេរដោយបុគ្គលដែលបានរងទុក្ខដោយអយុត្តិធម៌។ ប៉ុន្តែការនោះមិនឈប់ត្រឹមនោះទេ។ បុគ្គលទាំងនេះតំណាងឲ្យមនុស្សនៅគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែងដែលបានរងទុក្ខដោយភាពអយុត្តិធម៌។ សមាសធាតុតំណាងនាំការកាត់ស្រាយនេះមានគោលបំណងដាក់ទំនុកតំកើងបណ្ដាសារនេះឲ្យមានគុណភាពអាចបញ្ចូលទៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ។ កត្តាដែលសម្លេងពីបុរាណទាំងនេះថ្លែងតំណាងនៃបុគ្គលដែល បំពាននៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលវេលា បើតាមការប៉ាន់ស្មាន លើកខ្ពស់ជាងការចោទសួរខាងសីលធម៌ ទៅទៀត។ ខណៈដែលមានសេចក្ដីលំអៀងទៅទស្សនៈនោះ នៅតែមិនធ្វើឲ្យថយចុះការបារម្ភពី"បណ្ដាសា" ដែលអ្នកនិពន្ធអធិស្ឋានសូមឲ្យការនោះធ្លាក់ទៅពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយជាការពិត គេមិនអាចគេចចេញពីបញ្ហាដែលទំនុកតំកើងបណ្ដាសារបានចោទសួរក្នុងទស្សនៈសីលធម៌របស់ព្រះយេស៊ូវឡើយ។ ពេលដែលមាននរណាម្នាក់បានប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងចំពោះយើង ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនឲ្យអ្នករងគ្រោះ ស្រឡាញ់ និងអធិស្ឋានដល់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តខុសឆ្គង។

ពាក្យសម្ដីនៃអ្នកផ្សេងៗទៀត

ទស្សនៈនៃកំណាព្យទាំងនេះ ដោយមានគោលបំណងល្អក្នុងការចៀសពីបញ្ហា។ ក្នុងលក្ខណៈក្លែងការពិត អ្នកកាត់ស្រាយទាំងនេះព្យាយាមដាក់ពាក្យសាហាវបំផុតទៅកាន់បុគ្គលផ្សេងៗជាជាង ថាវាជាពាក្យរបស់អ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងបានសរសេរឡើង។ ខណៈដែលពួកគេចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការ "ការពារ" សេចក្ដីសុចរិតត្រឹមត្រូវខាងទេវសាស្ត្រនៃទំនុកតំកើង ហើយពួកគេច្រានចោលសេចក្ដីពិតខាងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកំណាព្យទាំងនេះ។ អ្នកកាត់ស្រាយយល់ថា ទំនុកដាក់បណ្ដាសានេះគឺមិនពិតនោះទេ ហើយមិនអាចយកអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតដូចគ្នា សេចក្ដីខុសឆ្គងនៃទស្សនៈកាត់ស្រាយទាំងនេះមាន បានយល់ថា ទំនុកនេះមិនអាចយកទៅអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតទេ។ ហើយមានអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរតិចតួចណាស់ ដែលយល់ស្រមចំពោះការនេះ។

ជាតិជាជាងបុគ្គល

អ្នកផ្សេងទៀត ក្នុងគោលបំណងរក្សាព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធឲ្យខ្ពស់ជាងសេចក្ដីសង្ស័យខាងសីលធម៌ទាំងឡាយ បានអនុវត្ត"បណ្ដាសា"ទាំងនេះទៅចំពោះប្រជាជាតិនានា ជាជាងអនុវត្តទៅបុគ្គលម្នាក់ៗ។ មុនដំបូង ការនេះហាក់បីដូចជាគំនិតដ៏ ល្អណាស់។ យ៉ាងហោចណាស់ វាចៀសវាងនូវការស្អប់ខ្ពើមផ្ទាល់ខ្លួនដែលទំនុកតំកើងបណ្ដាសាសម្ដែងទៅកាន់បុគ្គលម្នាក់ៗ ជាងទៅកម្រិតជាតិ។ វាគឺជាការពិត នៅក្នុងស្ថានភាពមួយចំ នួន ដូចជាទំនុក៧៩ និង៨៣ អ្នកនិពន្ធបាននិយាយអំពីពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ប្រជាជាតិ ប៉ុន្តែការនេះមិនអាចនិយាយថាទំនុកតំកើងបណ្ដាសាទាំងអស់សុទ្ធតែដូចនោះទេ។ តាមពិតទៅគឺមានភាគច្រើន។ តែទំនុក៦៩ និង១០៩ បាននិយាយចំៗអំពីខ្មាំងសត្រូវរបស់បុគ្គល។ យ៉ាងណាមិញ លោក McKenzie បានតស៊ូយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់បុគ្គលគឺមានគោលការណ៍ខុសៗគ្នាពីសីលធម៌ថ្នាក់ជាតិនិងមិនបានប្រកាន់ខ្ជាប់ជារហូតទេ។

ភាពខុសប្លែករវាងអំពើបាប និងមនុស្សមានបាប

នេះគឺជារឿងធម្មតា ហើយជារបៀបមួយដ៏សុចរិតនៃការដោះស្រាយចំពោះអំពើបាប និងមនុស្សមានបាប ក៏ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមរបៀបដែលអ្នកកាត់ស្រាយបានដោះស្រាយជាមួយទំនុកតំកើង ទាំងនេះ។ លោក McKenzie បានប្រកាន់យកតួនាទីនេះ ហើយនិយាយថា "ឥឡូវនេះ ការស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នកនិពន្ធទំនុកតំកើង គឺប្រាកដជាបានតំរង់ទៅទាស់នឹងគុណភាពនៃការស្អប់៖ អំពើបាប" គាត់បានដាក់គ្រោងកំណត់ដើម្បីការពារ មនុស្សមានបាបទាស់នឹងសេចក្ដីស្អប់អំពើបាបរបស់អ្នកនិពន្ធ៖

1. ការស្អប់មិនត្រូវសំដៅទៅលើមនុស្សមានបាបទេ តែត្រូវសំដៅទៅអំពើបាបវិញ។
2. ទាំងអ្នកនិពន្ធទំនុកតំកើង ឬពួកអ្នកជឿឯទៀតៗប្រហែលចង់បាន សេចក្ដីយុត្តិធម៌ពីព្រះជាម្ចាស់ទាស់នឹងមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែគួរតែជាយុត្តិធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាការសងសឹករបស់អ្នកនិពន្ធឡើយ។

3. ត្រូវតែទុកឱកាសឲ្យ បើមានការប្រែចិត្ត និងនៅពេលដែលគេមានចិត្តចង់បានភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះ ដើម្បីភាពចុះចាញ់។
4. ត្រូវតែមានសេចក្ដីស្រឡាញ់សម្រាប់មនុស្សមានបាបនៅជាមួយយើង៖ "មានពាក្យមួយថា មនុស្សមានបាបប្រហែលត្រូវគេស្អប់តាមច្បាប់តែពេលណាដែលគាត់ត្រូវគេស្រឡាញ់តែប៉ុណ្ណោះ"

មានយោបល់ច្រើនត្រូវផ្ដល់ឲ្យចំពោះទស្សនៈមួយនេះ។ បញ្ហានោះគឺថា ជាការពិបាកណាស់នៅក្នុងការញែកសេចក្ដីស្អប់អំពើបាបចេញពីសេចក្ដីស្អប់មនុស្សមានបាប។ ហើយយើងត្រូវតែសួរ ខ្លួនឯងជានិច្ចថា "តើអ្វីទៅដែលខ្ញុំពិតជាស្អប់? យើងគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាមនុស្សមានបាប ដែលភាន់ច្រឡំពីសេចក្ដីស្អប់ទាំងពីរ ហើយក៏មិនប្រាកដថាមួយណាបែកចេញ និងមួយណាចាប់ផ្ដើមនោះដែរ។ គឺមានតែពួកបរិសុទ្ធដ៏ពិតទេ ដែលអាចគ្រប់គ្រងការនេះឲ្យមានតុល្យភាពថ្លៃថ្លា ទោះបី យើងគ្រប់គ្នាប្រាថ្នាចង់បានគោលដៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ត្រដែតក៏ដោយ។

ការកាត់ស្រាយទំនុកតំកើងបណ្ដាសាជាព្រះបន្ទូលព្រះ

នៅក្នុងផ្នែកនេះ ខ្ញុំចង់ធ្វើការពិភាក្សាបន្ថែមទៀតនូវទិដ្ឋភាពមួយចំនួនអំពីទំនុកតំកើងបណ្ដាសា ដើម្បីព្យាយាមយល់ពីភាពវិជ្ជមាន និងអវិជ្ជមាននៃទេវសាស្ត្ររបស់ទំនុកតំកើងទាំងនោះ។

ទស្សនៈគំនិតខាងទេវសាស្ត្ររបស់អ្នកនិពន្ធ

យើងគួរតែកត់សំគាល់ភ្លាមៗនូវទស្សនៈគំនិតរបស់អ្នកនិពន្ធលើការធ្វើទុក្ខទោសពីសំណាក់អ្នកបៀតបៀនមកលើគាត់។ ពួកគេបានតបស្នងការល្អរបស់គាត់ដោយការអាក្រក់៖ "គេប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ដល់ទូលបង្គំស្នងនឹងការល្អដើម្បីឲ្យព្រលឹងទូលបង្គំត្រូវនៅតែឯង" (៣៥:១២)។ ការឈឺចាប់របស់គាត់ កាន់តែអាក្រក់ដោយសារតែពួកអ្នកបៀតបៀនសុទ្ធតែជាមិត្តភ័ក្ត្ររបស់គាត់៖

> *មិនមែនជាខ្មាំងសត្រូវដែលបកកេរខ្ញុំ យ៉ាងនោះខ្ញុំនឹងធន់ទ្រាំបាន ក៏មិនមែនជាអ្នកស្អប់ខ្ញុំដែលលើកខ្លួនទាស់នឹងខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងបានពួនខ្លួនឲ្យរួចពីគេ គឺជាអ្នកឯងវិញ ជាមនុស្សស្មើគ្នានឹងខ្ញុំ ជាភឿនហើយជាសំ ឡាញ់ស្និទ្ធស្នាលនឹងខ្ញុំ យើងបានធ្លាក់ប្រឹក្សាគ្នាយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ក៏ដើរជាមួយគ្នានៅកណ្ដាលហ្វូងមនុស្សក្នុង ដំណាក់ព្រះ" (៥៥:១២-១៤)។*
> *គេជាសត្រូវស្នងនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទូលបង្គំ ប៉ុន្តែទូលបង្គំផ្ចង់ចិត្តនឹង អធិស្ឋានវិញ គេបានសងការអាក្រក់ដល់ទូលបង្គំ ស្នងនឹងការល្អ ហើយស្នងសេចក្ដីសំអប់ ចំពោះសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទូលបង្គំ (១០៩:៤-៥)។*

កត្ដានេះពិតជាបានដាក់អ្នកអធិស្ឋានទាំងនេះ នោក្នុងពន្លៃដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ ដូចគ្នាយ៉ាងច្រើនជាមួយនឹងរឿងរបស់លោកយ៉ូប និងមិត្តរបស់គាត់ដែរ។

ការអង្កេតទីពីរគឺថា អ្នកនិពន្ធបានតយុទ្ធថា ខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់គ្មានហេតុផលណាប្រព្រឹត្ត ការអាក្រក់ទៅលើគាត់ឡើយៈ

ដ្បិតមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងមាត់មាយា បានហាឡើងទាស់នឹងទូលបង្គំហើយ គេបាននិយាយនឹងទូលបង្គំ ដោយអណ្តាតកំភូត គេបានឡោមព័ទ្ធទូលបង្គំជុំវិញដោយពាក្យសំអប់ ក៏តយុទ្ធនឹងទូលបង្គំ ដោយ គេឥតហេតុ (១០៩:២-៣, ៣៥:៧, ១៩, ៥៩:៣-៥, ៦៩:៤)។

ការអង្កេតទីបី គន្លឹះមួយជួយឲ្យយល់ពីអារម្មណ៍ និងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកនិពន្ធ ទេវសាស្រ្តរបស់គាត់ ប្រាកដជាមើលទៅលើទេវសាស្រ្តរបស់គាត់ គឺថា យ៉ាងហោចណាស់ក៏មានកឋាខ័ណ្ឌ១ គាត់នឹងទទួលស្គាល់ថា ការរងទុក្ខរបស់គាត់គឺព្រះអង្គទ្រង់ជាហេតុផលៈ

ដ្បិតគឺដោយយល់ដល់ទ្រង់ហើយ បានជាទូលបង្គំធន់ទ្រាំនឹងសេចក្តីត្មះតិះដៀល ហើយសេចក្តីអៀនខ្មាសបានគ្របមុខទូលបង្គំផល ទូលបង្គំបានត្រឡប់ដូចជាអ្នកដទៃចំពោះបងប្អូនទូលបង្គំ គឺដូចជាសាសន៍ក្រៅ ដល់ពួកអ្នកពោះ១ នឹងទូលបង្គំ ដ្បិតសេចក្តីឧស្សាហ៍ដល់ដំណាក់ទ្រង់ បានស៊ីបង្ហិនទូលបង្គំ ឯសេចក្តីត្មះតិះ ដៀលទាំងប៉ុន្មានដែលគេដៀលដល់ទ្រង់ នោះបានធ្លាក់មកលើទូលបង្គំវិញ (៦៩:៧-៩)។

នោះប្រាកដជាបានដាក់បញ្ហាទៅក្នុងទីតាំងនៃទេវសាស្រ្តដែលធំជាង ហើយហាក់បីដូចជាត្រូវបានពង្រឹងអ្នកនិពន្ធឲ្យទ្រាំទ្រចំពោះការបៀតបៀនដល់គាត់។

ទីបួន នៅខណៈដែលទំនុកចិត្តរបស់អ្នកនិពន្ធលើមនុស្សប្រុសស្រីបានថយចុះ សេចក្តីជំនឿរបស់គាត់លើព្រះនិងលើ សេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់នៅតែដដែលៈ

តែឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់ប្រោសទូលបង្គំ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ សូមប្រោសឲ្យទូលបង្គំបានរួច ដោយព្រោះសេចក្តីសប្បុរសដ៏ប្រសើររបស់ទ្រង់ (១០៩:២១)។ ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមជួយទូលបង្គំផង ឱសូមជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំតាមសេចក្តីសប្បុរនៃទ្រង់ (១០៩:២៦)។

ទីប្រាំ អ្នកនិពន្ធគិតដល់សហគមន៍ដែលស្ថិតនៅក្រោមខ្សែបន្ទាត់នៃសុខមាលភាពខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់។ មានពួកអ្នកដែលបានដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើការការពាររបស់ទ្រង់(៣៥:២៧) នឹងអស់អ្នកដែលបាន ទទួលឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានតាមរយៈអ្វីដែលកើតឡើងចំពោះគាត់ៈ

ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារអើយ សូមកុំឲ្យពួកអ្នកដែលពឹងពាក់ដល់ទ្រង់ត្រូវខ្មាស់ដោយព្រោះទូលបង្គំឡើយ ឱព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលអើយ សូមកុំឲ្យពួកអ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់បានត្រូវ អាប់យសដោយព្រោះទូលបង្គំឲ្យសោះ (៦៩:៦)។

ខណៈដែលការអង្កេតទាំងនេះប្រហែលមិនអាចដោះស្រាយនូវបញ្ហានៃទំនុកតំកើងបណ្តាសាបាន តែទំនុកតំកើងទាំងនេះបានផ្តល់នូវបរិបទទេវសាស្ត្រខាងក្នុងឲ្យមើលឃើញពីបញ្ហា។ ទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកនិពន្ធជាមួយព្រះគឺនៅលក្ខណៈល្អ មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយការប្រព្រឹត្តល្អរបស់គាត់ ចំពោះខ្មាំងសត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីការនោះ។ ទោះបីជាមានអ្វីកើតឡើងចំពោះរូបគាត់យ៉ាងណាក៏ដោយ កើតចេញពីលក្ខណៈនៃពួកអ្នកបៀតបៀនគាត់ ជាងលក្ខណៈ និងការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់។ ជាងនេះទៅទៀត គាត់យល់ពីសេចក្តីរងទុក្ខរបស់គាត់ក្នុងន័យទូលំទូលាយ ហើយយកចិត្តទុកដាក់ពីរបៀបដែលសេចក្តីរងទុក្ខនោះជះឥទ្ធិពលដល់សហគមន៍ដែលគាត់រស់នៅ ។

"បណ្តាសារ"

ជាពាក្យដែលអ្នកនិពន្ធប្រើទាស់នឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់គាត់ ពីសេចក្តីអធិស្ឋានថាឲ្យ ពួកគេបានស្រងាកចិត្តចំពោះការខំប្រឹងរបស់ពួកគេ ទៅសេចក្តីអធិស្ឋានថា ឲ្យពួកគេនិង កូនចៅប្រហែលត្រូវបំផ្លាញចុះ។ អ្នកនិពន្ធអធិស្ឋានយ៉ាងវែងដោយបញ្ជីរនៃ "បណ្តាសាជាច្រើន" ដល់ពួកខ្មាំងសត្រូវ ហាក់បីដូចជាគាត់មិនភ្លេចនូវគ្រោះណាមួយ ដែលគាត់បានជួបសោះឡើយ។

នៅពេលដែលគេមើលទៅលើលក្ខណៈ និងព្រំដែននៃ "បណ្តាសា" គឺជាគោលបំណងនៃអ្នកនិពន្ធបានសម្តែងច្បាស់ដែរ ទោះបីជាសេចក្តីជំរុញពីក្នុងចិត្តមិនបានសម្តែងចេញមកទាំងស្រុងក៏ដោយ។ តែ នៅក្នុងពន្លឺនៃភាពទាំងមូលនៃសេចក្តីអធិស្ឋានពីសេចក្តីជំនុំជម្រះទាំងនេះ អ្នកនិពន្ធមិនបានផ្តោតខ្លាំងទៅលើខ្លួនឲ្យដូចជាការដែលគាត់ផ្តោតទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ក៏មើលងាយចំពោះខ្លួនឯងថា រូបរាងរបស់ខ្លួនធ្វើឲ្យរាំងស្ទះដល់និមិត្តនិងនគរព្រះ ហើយមិនពិនិត្យមើលផ្លូវចិត្តខាងក្នុងថា គាត់មិនអាចមើលឃើញផលប៉ះពាល់នៃការរងទុក្ខរបស់គាត់ដល់សហគមន៍របស់គាត់ដែរ។

គោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនុំជំរះ

អ្នកនិពន្ធបានមើលឃើញពីគោលការណ៍ច្បាស់លាស់មួយចំនួនគ្រប់គ្រងពីរបៀបដែលសេចក្តីយុត្តិធម៌ត្រូវបានវាស់ស្ទង់។ ដំបូង គាត់រំពឹងថាព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នឹងតយុទ្ធជាមួយនឹងអ្នកដែលបានធ្វើទុក្ខទោសដល់គាត់៖ *"ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់ការពារទូលបង្គំចំពោះពួកអ្នកដែលតតាំងនឹងទូលបង្គំ សូមទ្រង់តស៊ូនឹងពួកអ្នក ដែលតស៊ូនឹងទូលបង្គំផង" (៣៥:១)*។ ប្រសិនបើយើងអាចរំពឹងកត់សំគាល់ ពីទេវសាស្ត្រដែលជាប់លាប់មិនផ្លាស់ប្តូរដ៏ជាក់លាក់ នៅក្នុងក្រុម ទំនុកតំកើងនេះ-ហើយខ្ញុំជឿថាយើង អាចនិយាយបានពីមូលហេតុរបស់គាត់ ដូចដែលយើងបានអង្កេតរួចមក ថាជាបុព្វហេតុរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (៦៩:៧-៩)។ ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះនៃសេចក្តី យុត្តិធម៌ មិនអាចធ្វើអ្វីដែលតិចជាងដោះស្រាយ ជាមួយពួកខ្មាំងសត្រូវដែលទាស់នឹងអ្នកនិពន្ធ ហើយក៏ដូចជាព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ឡើយ។

ទីពីរ អ្នកនិពន្ធជឿ ឬយ៉ាងហោចណាស់បានអធិស្ឋានថា បំណងចិត្តនៃពួកមនុស្សអាក្រក់នឹងក្លាយជាសេចក្តីបំផ្លាញដល់ខ្លួន ៖ *"ហើយឲ្យអន្ទាក់ដែលគេបានលាក់នោះ ជាប់ខ្លួនគេវិញសូមឲ្យគេធ្លាក់ ទៅជាប់*

អន្ទាក់នោះ ហើយវិនាសទៅផង" (៣៥:៨ខ,គ, ៥:១០,៧:១៥-១៦,៩:១៥)។ គោលការណ៍នៃ **ការជំនុំជំរះ** មានសម្លេងដូចភាសិត (សុភាសិត២៦:២៧,២៨:១០) ហើយជាប់ទាក់ទងនឹងក្រិត្យវិន័យផ្នែក សីលធម៌ ថាចំណង់ចិត្តអាក្រក់នឹងបណ្តាលឲ្យមានផលផ្ទុយពីគោលបំណងរបស់ព្រះ ដែលព្រះទ្រង់បានបង្កើតផែនដី មក ហើយបានគ្រប់គ្រងលើសកម្មភាពរបស់មនុស្ស និងគ្រប់អ្វីៗ និងគ្រប់សកម្មភាពទាំង ឡាយក្លាយ ជាឧបករណ៍នៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ តែទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការនេះបានខូចបង់ទៅ ហើយ។ គោលការណ៍នេះ បានរកឃើញនៅក្នុងទំរង់អក្សរសាស្ត្រនៃគម្ពីរប្រាជ្ញា ក្នុងសណ្ឋាន ដើមត្រូវបាន បញ្ចេញសម្លេងនៅក្នុងឃ្លាពីបុរាណនៃទំនុកប្រាជ្ញានៃស្តេចសាឡូម៉ូន។ ដូចដែលអ្នកនិពន្ធ បានពណ៌ពីរបៀប ដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានប្រើភ្លើងបំផ្លាញពួកអេស៊ីបដែលដេញតាមពួកអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងប្រកិត ហើយក៏ដូច ជាប្រើទឹកសមុទ្រគ្របលើពួកគេ (និក្ខមនំ១៤;២១-៣១) គាត់បានបង្កើតសណ្ឋាន ឃ្លាបុរាណនៃគោលការណ៍ នេះថា ៖ *"ភាគច្រើនចំពោះការដែលមិនគួរឲ្យជឿទាំងអស់ ដូចជាព្រះទ្រង់ប្រើទឹក សម្រាប់ បង្រ្កាបការទាំងអស់ ហើយភ្លើជាឥទ្ធិពលយ៉ាងអស្ចារ្យ សម្រាប់ការពារលោកីយ៍សុចរិត (ប្រាជ្ញាសាឡូម៉ូន១៦:១៧ NRSV, ខ២៤, ៥:២០)*។

បណ្តាសា
-បានទៅជាមានសេចក្តីខ្មាស ហើយអាប់យសទៅ (៣៥:៤ក,ខ២៦)
-បានត្រូវថយចេញដោយខ្មាសវិញ (៣៥:៤ខ)
-សូមឲ្យគេបានដូចជាចំបើងដែលខ្យល់ផាត់ទៅ ហើយឲ្យទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដេញតាមគេផង (៣៥:៥)
-សូមឲ្យផ្លូវគេបានងងឹត ហើយរអិលព្រមទាំងមានទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាដេញតាមគេដែរ (៣៥:៦)
-សូមឲ្យសេចក្តីហិនវិនាសលោមកលើគេដោយឥតដឹងខ្លួន (៣៥:៨)
- ហើយឲ្យអន្ទាក់ដែលគេបានលាក់នោះ ជាប់ខ្លួនគេវិញ (៣៥:៨)
-សូមឲ្យគេធ្លាក់ទៅជាប់អន្ទាក់នោះ ហើយវិនាសទៅផង (៣៥:៨)
-សូមបំផ្លាញគំនិតគេ (៥៥:៩)
-ឲ្យគេនិយាយសុទ្ធតែខុសគ្នា (៥៥:៩)
ឲ្យគេចុះទាំងរស់ទៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ (៥៥:១៥)
-សូមឲ្យតុរបស់គេត្រឡប់ជាអន្ទាក់ដល់គេ ហើយកាលណាគេមានសេចក្តីសុខ

នោះសូមឲ្យប្រែជាអន្ទាក់ដល់គេ វិញ (៦៩:២២)

-ហើយឲ្យចង្កេះគេញ័រជានិច្ច (៦៩:២៣)

-សូមចាក់សេចក្ដីក្ដៅក្រហាយរបស់ទ្រង់ទៅលើគេ (៦៩:២៤)

-ហើយឲ្យសេចក្ដីក្រោធដ៏សហ័សនៃទ្រង់តាមគេទាន់ (៦៩:២៤)

-សូមឲ្យលំនៅរបស់គេត្រូវចោលស្ងាត់ ឥតមានអ្នកណាអាស្រ័យនៅក្នុងត្រសាលគេឡើយ (៦៩:២៥)

-សូមបន្ថែមទោសទៅលើទោសរបស់គេ (៦៩:២៧)

-ហើយកុំឲ្យគេចូលមកក្នុងសេចក្ដីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើយ (៦៩:២៧)

-សូមឲ្យគេបានលុបចេញពីបញ្ជីជីវិតទៅ កុំឲ្យកត់នៅជាមួយនឹងពួកមនុស្សសុចរិតឡើយ (៦៩:២៨)

-សូមទ្រង់តាំងអ្នកអាក្រក់ឲ្យគ្រប់គ្រងលើវា ហើយឲ្យសាតាំងឈរនៅខាងស្ដាំវា (១០៩:៦)

-នោះសូមឲ្យវាមានទោស (១០៩:៧)

-ហើយឲ្យសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់វាត្រឡប់ជាអំពើបាបវិញ (១០៩:៧)

-សូមឲ្យថ្ងៃអាយុរបស់វាបានខ្លីចុះ (១០៩:៨)

-ហើយឲ្យមានម្នាក់ទៀតទទួលយកការងាររបស់វា (១០៩:៨)

-សូមឲ្យកូនចៅវាធ្វើជាមនុស្សអារាសែទាំងដើរសុំទាន ឲ្យគេរកស៊ីតាមទីច្រកល្ហករបស់គេ (១០៩:១០)

-សូមឲ្យម្ចាស់បំណុលរឹបយករបស់វាទាំងអស់ទៅ ហើយឲ្យមនុស្សដទៃដណ្ដើមយកផលនៃការរបស់វា (១០៩:១១)

-សូមកុំឲ្យមានអ្នកណាអាណិតមេត្តាដល់វាឡើយ ក៏កុំឲ្យមានអ្នកអាសូរដល់កូនកំព្រារបស់វាដែរ (១០៩:១២)

-សូមឲ្យពូជវាត្រូវផុតចេញ លុះដល់ដំណជាន់ក្រោយ សូមឲ្យឈ្មោះវាត្រូវសូន្យបាត់ទៅ (១០៩:១៣)

-សូមឲ្យព្រះយេហូវ៉ានឹងចាំពីសេចក្ដីទុច្ចរិតរបស់ពួកឰយុកោវា (១០៩:១៤)

-ហើយកុំឲ្យបាបរបស់ម្ដាយវាត្រូវលុបចេញឡើយ (១០៩:១៤)

-សូមឲ្យសេចក្តីទាំងនោះនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាជានិច្ចដើម្បីឲ្យទ្រង់បានផ្តាច់សេចក្តីនឹងចាំពីគេចេញពីផែនដីទៅ (១០៩:១៥)

-ឱកូនស្រីនៃបាបីឡូនអើយ ឯងនឹងត្រូវបំផ្លាញហើយ សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលសងដល់ឯង តាមការដែលឯងបានប្រព្រឹត្តនឹងយើង សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលនឹងចាប់កូនតូចរបស់ឯងទៅបោកនឹងថ្មផង (១៣៧:៨-៩)

ទីបី អ្នកនិពន្ធបានអធិស្ឋានថា សូមឲ្យព្រះទ្រង់សងការអាក្រក់ឲ្យសមនឹងទំហំការអាក្រក់របស់ពួកគបើមិនមែន១ជា៧ដង៖

ឯពួកមនុស្សមោហោ គេរមែងមានទុក្ខដោយព្រោះការរំលងច្បាប់ នឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ

(១០៩:១៧)

សេចក្តីអាក្រក់ដែលពួកខ្មាំងសត្រូវបានប្រព្រឹត្តទាស់នឹងអ្នកនិពន្ធ ជារឿងធម្មតាចំពោះគាត់ ដូចជាសំលៀកបំពាក់ដែលគាត់បានស្លៀកអញ្ចឹង។ ពួកគេបានក្លាយជាទឹកអប់ដល់ព្រលឹងរបស់គាត់ ហើយអ្នកនិពន្ធដែលមិនត្រឹមត្រូវអធិ ស្ឋានថា សូមឲ្យសំលៀកបំពាក់កខ្វក់នេះបានតោងជាប់នឹងគាត់ជារៀងរហូតជាអ្វីដែលបណ្តាលឲ្យមានសេចក្តីរងទុក្ខយ៉ាងធំ៖

វាបានប្រដាប់ខ្លួន ដោយការជេរប្រទេច ដូចជាពាក់អាវ ហើយការនោះក៏ចូលទៅដល់ខាងក្នុងវាដូចជាទឹក ហើយបានជ្រាបទៅក្នុងឆ្អឹងវាដូចជាប្រេង សូមឲ្យការនោះបានសំរាប់វា ដូចជាសំលៀកបំពាក់ដែលវាតែង ស្លៀកពាក់ ហើយជាខ្សែក្រវាត់ដែលវារឹតនៅចង្កេះជានិច្ចដែរ នេះហើយជារង្វាន់ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ប្រទាន ដល់ពួកខ្មាំងសត្រូវនៃទូលបង្គំ ហើយដល់អស់អ្នកដែលនិយាយបង្កាច់ដល់ព្រលឹងនៃទូលបង្គំដែរ (ខ១៨-២០)។

សេចក្តីអធិស្ឋានដ៏តក់ស្លុតនៃទំនុក១៣៧ បានស្ថិតនៅក្នុងនិទ្ទេសបទនេះដែរ ព្រោះពួកបាបីឡូនបានចាប់កូនតូចរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលបោកនឹងថ្ម ហើយអ្នកនិពន្ធបានអធិស្ឋានថា ពួកគេនឹងត្រូវសងវិញនូវទំហំដែលគេបានធ្វើចំពោះពួកអ៊ីស្រាអែលវិញ៖

ឱកូនស្រីនៃបាបីឡូនអើយ ឯងនឹងត្រូវបំផ្លាញហើយ សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលសងដល់ឯង តាមការដែលឯងបានប្រព្រឹត្តនឹងយើង សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលនឹងចាប់កូនតូចរបស់ឯងទៅបោកនឹងថ្មផង (ខ.៨-៩)។

សីលធម៌នៃភ្នែកឲ្យធួននឹងភ្នែក ហើយធ្មេញឲ្យធួននឹងធ្មេញ ប្រហែលធ្វើឲ្យលំបាកដល់ព្រលឹងគ្រីស្ទាន តែវាជាកំរិតមួយនៃសីលធម៌សញ្ញាចាស់។ វាមិនមែនជារបស់ទាំងមូលទេ គ្រាន់តែជា១ផ្នែកប៉ុណ្ណោះ ហើយយើងពិតជាមិនអាចកោតសរសើរ១ផ្នែក នោះបានឡើយ រហូតទាល់តែយើងបានមើលឃើញរបស់ទាំងមូល។ នៅក្នុងករណីនេះ យើងត្រូវការឃើញកំរិតខ្ពស់ជាងនៃសីលធម៌សញ្ញាចាស់ ដែល សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងសេចក្តី ស្រឡាញ់ដល់អ្នកជិតខាងជាកម្រិតកំណត់នូវការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្ស។ ហើយយើងត្រូវទទួលស្គាល់ថា ទាំងក្នុងព្រះគម្ពីរ និង ប្រវត្តិសាស្រ្ត នៅតែមានកន្លែងឲ្យថ្កោលទោសទៅលើសីលធម៌គ្រីស្ទាន ជាសេចក្តីថ្កោលទោសដែលមិនពឹងផ្អែកលើច្បាប់នៃការសងសឹក ប៉ុន្តែលើសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

ទីបួន ការបន្ទោសរបស់ពួកខ្មាំងសត្រូវ មិនបានឈរនៅតែឯងទេ តែបានចាក់ឫសជ្រៅក្នុងសេចក្តីបដិសេធព្រះផ្ទាល់។ នៅក្នុងសេចក្តីនោះ អ្នកនិពន្ធបានអធិស្ឋាន សូមឲ្យ ព្រះ ទ្រង់ដាក់ទោសដល់ពួកគេ ១ជា៧ដងវិញ៖ *"ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ឯការដែលពួកអ្នកជិតខាងយើង ខ្ញុំបានត្មះតិះដៀលដល់ទ្រង់ នោះសូមសងទៅលើទ្រូងគេ ១ជា៧វិញ" (៧៩:១២)*

ចំណុចសំខាន់អំពីគោលការណ៍ជំនុំជំរះទាំងនេះ គឺថាអ្នកនិពន្ធមិនបានអធិស្ឋានចេញពីការព្យាបាទពិតដល់អ្នកបៀតបៀនគាត់ទេ ។ លោក Keel បាន អង្កេតឃើញថា ពួកខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវបានអ្នកនិពន្ធពណ៌នានៅក្នុងលក្ខណៈមួយយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកគេរស់នៅ និងប្រព្រឹត្តដោយគិតថាគ្មានព្រះទាល់តែសោះ។ ហេតុដូច្នេះ ស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋាននេះដែលអ្នកនិពន្ធបានទូលអង្វរ ដល់ព្រះ ឲ្យដាក់ទោសដល់ពួកគេ៖ "ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេបង្កើតឲ្យមានការសង្ស័យថាគ្មានព្រះជំនុំជំរះពួកគេឡើយ"។ អ្នកនិពន្ធបានជឿថាគាត់បានអធិស្ឋានតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ តាមពិត នេះជាហេតុផលដែលលោក Johannes Vos បាននិយាយថាសេចក្តីអធិស្ឋាននេះប្រហែលនៅតែត្រូវបានប្រើប្រាស់ ក្នុងការថ្វាយបង្គំរបស់គ្រីស្ទាន ៖

> *ដោយព្រោះសកម្មភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានអធិស្ឋានសម្រាប់ បានទាស់នឹងភាពមិនត្រឹមត្រូវពិតរបស់មនុស្ស ហើយដោយព្រោះតែអ្នកអធិស្ឋានខ្លួនឯងផ្ទាល់ត្រូវបានបញ្ចេញយោបល់ដោយព្រះវិញ្ញាណបណ្តាល ដូច្នេះសេចក្តីអធិស្ឋាននោះត្រឹមត្រូវ ហើយមិនអាចជាអសីលធម៌នោះឡើយ។ វិនាសកម្មទាំងស្រុងនៃសេចក្តីអាក្រក់ រួមទាំងការបំផ្លាញមនុស្សអាក្រក់តាមរយៈការជំនុំជំរះ គឺជាអធិបតេយ្យនៃព្រះ ហើយគឺត្រឹមត្រូវ មិនត្រឹមតែអធិស្ឋានសូមឲ្យសម្រេចនូវការបំផ្លាញនេះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជួយឲ្យបានសម្រេច នៅពេលព្រះទ្រង់បង្គាប់ឲ្យធ្វើបែបនោះដោយព្រះអង្គផ្ទាល់។*

ការពិនិត្យពិច័យពីទំនុកតំកើងបណ្តាសាខាងលើ មិនបានធ្វើឲ្យអ្នកអានខ្លះស្កប់ចិត្តឡើយ។ ពួកគេនៅតែមានអារម្មណ៍មិនសុខស្រួលជាមួយសេចក្តីអធិស្ឋានដោយ "កំហឹង"ទាំងនេះ ហើយប្រហែលជាគួរតែមានទំនុកខ្លះមិនស្រួលដល់យើងដែរ ដែលសេចក្តីអធិស្ឋានទាំងនេះត្រូវគេអធិស្ឋាន ឬក៏ត្រូវតែអធិស្ឋានបែបនោះ។ ដោយហេតុនោះអ្នកខ្លះបានត្រូវជំរុញឲ្យស្វែងរកផលប្រយោជន៍ដែលទំនុកតំកើងទាំងនេះអាចផ្តល់ឲ្យ

។ លោក Erich Zenger បានរំឭកយើងថា ទំនុកតំកើងទាំងនេះផ្តល់នូវទស្សនៈត្រឹមត្រូវ ពីលោកិយ នេះ។ គឺថា ទំនុកតំកើងទាំងនេះនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យយើងបដិសេធចោលអំពើហឹង្សានិងអំពើអាក្រក់នៃពិភពលោកដែលយើងរស់នៅនេះទេ។ ទោះបីជាគាត់មិនអាចទទួលស្គាល់ពេញលេញនូវ គតិលោកដែលបាននិពន្ធទំនុកតំកើងទាំងនេះ តែគាត់បានលើកឡើងនូវទស្សនៈបួនយ៉ាងដែលធ្វើឲ្យឲ្យទំនុកតំកើងទាំងនេះ "អាចបម្រើ" ដល់សម័យនេះ៖

1. ពួកខ្មាំងសត្រូវដែលទំនុកតំកើងទាំងនេះថ្លែងមិនមែនជាតួអង្គទេវកថា ឬអារក្សនោះទេ។ ទំនុកតំកើងទាំងនេះថ្លែងដោយហ្មត់ចត់និងន័យត្រង់ៗ។
2. តាមកំរិតមួយនៃទំនុកទាំងនេះ បង្ហាញឲ្យឃើញថាអំពើហឹង្សាគឺជា "ដំណើរខុសពីភាពដើមផ្នែករចនាសម្ព័ន្ធនៃផែនដីដែលជាទីស្នាក់អាស្រ័យនៃជីវិត អ្វីដែលធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ខ្វាល់ គឺពួកគេបានផ្តល់នូវ មនោគមន៍វិទ្យាយ៉ាងខ្លាំងដូចជាសន្យាពីសេចក្តីសុខសាន្ត និងការរំដោះឲ្យមានសេរីភាព"
3. ទំនុកតំកើងទាំងនេះឲ្យយើង យកចិត្តទុកដាក់អំពី "សំណាញ់នៃសេចក្តីក្រោធ" ដែលវាយប្រហារដល់លោកីយ និងផ្តល់នូវការឈឺចាប់ដល់មនុស្ស ជាពិសេសដល់អ្នកដែលទន់ខ្សោយ អ្នកមានជម្ងឺ អ្នករងទុក្ខ និងពួកអ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមការវាយប្រហារពីសំណាក់បរិស្ថានដ៏កាចសាហាវ (ឬពីមនុស្សដែលកាចសាហាវ)"
4. ទោះបីជាទំនុកទាំងនេះសំដៅអ្នកដទៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើឧក្រិដ តែក្នុងពេលទន្ទឹមគ្នាអំពាវនាវឲ្យយើងប្រឈមមុខនឹងការចូលដៃក្នុងសំណាញ់នៃសេចក្តីក្រោធ។

លោក C.S. Lewis បានអង្កេតឃើញថា ចំពោះគ្រីស្ទាន ទំនុកតំកើងបណ្តាសា រំឭកយើងថា អវត្តមាននៃការឈឺចាប់ ប្រហែលជាសញ្ញានៃការប្រកាសអាសន្នមួយនៃការធ្លាក់ចុះខាងសេចក្តីសុចរិត និងសីលធម៌ បើបាត់បង់ការធ្វើឲ្យដឹងខ្លួន មានន័យថាបាត់បង់ខ្សែចងសីលធម៌របស់យើងកុំឲ្យរសាត់បាត់ហើយ។

ទោះបីជានេះប្រាកដជាអនុផលនៃទំនុកដំកើងទាំងនេះក៏ពិតមែន តែទំនុកដំកើងទាំងនេះក៏ប្រហែលជាបង្រៀនយើងនូវការមួយអំពីការអធិស្ឋាន ដែលនៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានយើងអាច "និយាយអ្វីៗគ្រប់ យ៉ាងតាមន័យត្រង់ គឺអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង បើយើងនិយាយទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់" ខណៈពេលដែលចិត្តរបស់យើងស្រឡាញ់និងគោរពព្រះខ្លាំង ដែលអាចទាស់នឹងភាសាដែលទំនុកទាំងនេះប្រើ ដូចជាពាក្យដែលលោកយ៉ូបបាននិយាយទាស់នឹងព្រះដ៏មានព្រះចេស្តា នោះតើទ្រង់មិនជ្រាបពីអ្វីដែលយើងកំពុងគិតទេឬអី? តើវាមិនមែនជាការដែលស្មោះត្រង់លើសទៅទៀតទេឬអី បើ យើងដាក់ចុះការទាំងអស់នៅចំពោះទ្រង់ ហើយចែកចាយនូវអារម្មណ៍របស់យើងនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ តាមរយៈអំណាចនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន? ពិតណាស់ មានការខ្លះជាព្រំដែន ហើយនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ព្រំដែននិងភាពស្មោះត្រង់អាចគៀកស្មាទៅទន្ទឹមគ្នា។ យើងអាចសារភាពនូវអារម្មណ៍អវិជ្ជមានរបស់ យើងចេញមក ស្របពេលដែលយើងទទួលស្គាល់ថានិស្ស័យបាបរបស់យើងមិនសមរម្យនិងដាច់ចេញពីព្រះយ៉ាងណា។

ជាចុងក្រោយ អ្នកនិពន្ធមិនបានដោះស្រាយបញ្ហានោះដោយដៃរបស់គាត់ផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ថ្វាយទៅព្រះហស្តព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ដើមឡើយទំនុករបស់គាត់គឺជាភាសិត "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា ការសងសឹកគឺរបស់អញ អញនឹងសងវាវិញ" Zenger បានធ្វើការកត់សំគាល់ថា "ពួកគេបានបញ្ជាក់អះអាងពីព្រះជាម្ចាស់ដោយថ្វាយពាក្យចុងក្រោយទៅព្រះ។ ពួកគេថ្វាយ ទៅកាន់ព្រះមិនមែនត្រឹមតែសេចក្តី ត្អូញត្អែអំពីស្ថានភាពទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ តែថ្វាយសិទ្ធិដើម្បីជំនុំជម្រះទៅព្រះដើម្បីកាត់ទោស ពួកខ្មាំងសត្រូវដែលធ្វើទុក្ខដល់ ពួកគេផងដែរ។ ពួកគេបានថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់ទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ សូម្បីតែអារម្មណ៍ស្អប់ និងបំពានក៏ដោយ"។

ថាតើទំនុកតំកើងបណ្តាសាអាចក្លាយជាចំណុចស្នូលនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន ដែល យើងមានអារម្មណ៍អធិស្ឋានដោយសុខស្រួលនឹងអធិស្ឋានក៏ដោយ តែទំនុកទាំងនេះអាចរំឭកយើងថា លោកិយ នេះពេញដោយភាពអយុត្តិធម៌ តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យុត្តិធម៌ ដូច្នេះយើងរាល់គ្នាអាចទំលាក់ចុះនូចកំហុសខុស ឆ្គងរបស់អ្នកដទៃដែលបានធ្វើខុសនឹងយើងទៅក្នុងព្រះហស្តប្រកបដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់បាន ដូចជាយើងមានបទពិសោធពីការតស៊ូខាងគំនិតនិងពាក្យរបស់អ្នកសរសេរទំនុកតំកើងទាំងនេះ។ ដូច C.H. Spurgeon ផ្តល់យោបល់ថា "សូមកុំឲ្យយើងបរាជ័យ ក្នុងការ ដាក់ចុះនូវស្ថានភាពរបស់យើងទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ជំនួយដែលមកពីមនុស្សគឺឥតប្រយោជន៍ទទេ ប៉ុន្តែជំនួយដែលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពនោះគឺមកពីឋានសួគ៌វិញ"។ ការនេះនឹងដឹកនាំយើងនៅក្នុងផ្លូវដ៏វែង ឆ្ងាយសំដៅឆ្ពោះទៅកាន់សីលធម៌នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានហៅយើងមកឲ្យស្រឡាញ់ដល់ខ្មាំងរបស់យើង និង អធិស្ឋានឲ្យពួកគេវិញ។